

gesturi, doar atât cât durează un vis

Teodor Dume

aș vrea să schimb ceva în mine
pentru o vreme
să redevin copil
ar putea să doară
nu știu
nu prea am rude sau
pe cineva aproape de suflet
am avut-o pe Ana
nu tare de mult
a plecat

unii spun că sufletul nu pleacă
de aici până când lucrurile
nu sunt rânduite și că
se reîntoarce dacă
nu duce cu el
bănuțul de argint
busuiocul și
câteva lacrimi

Ana s-a reîntors
am văzut-o în vis avea
părul despletit ochii adânciți
mâinile slabe și degetele lungi
purta cămașa albă cu dantela cusută
în ajunul paștelui în care a plecat...

și-a rotit ochii prin casă
apoi s-a oprit la mine nu clipea
inima îmi zvâcnea ca o rană
m-am trezit
cu ochii umezi
am privit dincolo fereastra
ea dispăruse în întunericul rece și greu

îmi amintesc cum plângeam
în mine pe furiș ca și atunci când
eram mic și nu voiam să-mi dau jos cămașa
îmi era teamă că mă vede Dumnezeu
așa îmi spunea Ana

mai cred și acum că ea
locuiește aproape de Dumnezeu

și uneori se uită la mine
ca atunci când mă duceam
la biserica albă din spatele prunilor

de fiecare dată când bat clopotele
la noi plouă de dincolo dealul
se prelinge ca o rază
pe acoperiș
liniștea ronțăie din margini
străzile devin înguste
sub cerul înfundat
se bălăcesc grijile
doar Ana uneori
mă privește și tace

degeaba

am vrut să spun
cât durează un vis și să
mă identific cu această așteptare

nu cunosc semnificația gestului
se pleacă pur și simplu...